

АНИТА КОНТИ

БОГИНЯТА НА НИКОБАРЪ

Всрѣдъ невъобразима смѣсица отъ вода и вѣтръ „Ангелътъ на тропицѣтѣ“ страшно се олюлѣ и голѣмата му мачта издѣно се счупи. На нѣколко мили единъ брѣгъ издигаше назжбенитѣ си скали. Заедно съ бурята корабътъ тичаше право къмъ тая земя, сива подъ сивото небе. Хората не мърдаха. Бѣкои затвориха очи, други леко поблѣднѣха. Корабътъ изчезна подъ една бучаща вълна, всички онѣмѣха. Корабътъ прѣщѣше. Втора, грамадна вълна го поде и съ чудовищна сила го захвърли на брѣга.

Непрестаненъ говоръ изпълваше кжшурката. Другитѣ кжшурки, различни на голѣми пчелни кошери, образуваха малко наколно селище, далечъ отъ кораловитѣ рифове, изгубени въ кипежа на бурята. Венсанъ Бартелми чу говора и сжщевременно по цѣлото си тѣло усѣти остри болки като отъ изгорено. Но, въпрѣки тия болки, изпита такова блаженство, че нѣмѣ сили нито да отвори очи, нито пъкъ да раздвижи крайницитѣ си. Ала безсѣмнено изпѣшка, защото шумно проклятие разпрѣсна упоението му.

— Вие сте въ Каморта, въ архипелага Никобаръ, г-нъ Бартелми, учтиво обясни капитанъ Холеръ. Останали сме само седмина здрави и читави отъ цѣлия персоналъ. И ако не бѣха тия добри хора, които се погрижиха за насъ като братя, щѣхме да угоимъ крайбрѣжнитѣ свещени птици.

Така Венсанъ Бартелми, управителъ на компанията на източнитѣ

търговци и най-красивиятъ мжжъ въ Феканъ, отведнажъ научи, че е разоренъ, изгубенъ въ неизвестенъ островъ и пленникъ на богинята на Никобаръ. Тогава той се поколеба малко, после колѣннич и се замоли на Светата Дева. Защото, сега вече бѣше много далечъ отъ родина да си, въ страна, кждето при 36° надъ нулата тѣлото му се топѣше и превръщаше въ потъ. Месото му бѣше на хиляди мѣста нацепено отъ кораловитѣ рифове, върху които бурята ги бѣ изхвърлила.

Научи сжщо, че той, заедно съ своитѣ хора, щѣлъ да бжде поднесенъ на царицата на острова и понеже знаеше, че туземцитѣ отъ Андаманскитѣ острови, близки на тия на Никобаръ, сж човѣкоядци, не се усъмни, че ще бжде изяденъ отъ нея. Той страховито опипа бедрата и ржцетѣ си и пожела да бждатъ толкова слаби, че да я отвратятъ. Но трѣбваше да си признае, че, въпрѣки корабокрушението, крайницитѣ му бѣха добре закржглени, а кожата по мѣстата, които рифове не бѣха издрали, доста нѣжна.

— Това е цѣло нещастие! си рече той. Цѣло нещастие.

И въсжщия мигъ предъ колибата съгледа едно сжщество. То го разглеждаше грижливо, тѣй както се гледа добитѣкъ или птица. Задъ тая жена се появиха и множество туземци. Обкичени съ коралови огърлици, всички татуирани съ червено и кафяво, тѣ започнаха да танцуватъ. Музикалнитѣ инструменти, издѣлбани върху бамбукъ и допълнени съ корди, бавно и жаловито стенѣха. Посте-